

Varför har så många äldre dött i Covid-19?

Det är en fråga som ställts till styrande upprepade gånger på senaste tiden av olika journalister. Ingen har svarat. Ingen säger sig veta. Alla instanser är lika okunniga och frågande. Det ska utvärderas senare. Vårdfolk i Södermanlands län vill inte ens tala om hur många som dött. P.g.a. integriteten säger de. En lekman som iakttagit det hela lite på håll tycker inte det är någon 'rocket science' som det numera heter.

Åldringsvården har inte precis varit prioriterad. Den ska kosta så litet som möjligt. I många år har allmänheten genom otaliga reportage fått veta hur det är beställt med den saken. Jag ska inte gå in i detalj på de olika fallen utan bara konstatera att på äldre tycks det som att man alltid kan spara in på något. Hur illa det blir beror helt på de olika kommunerna, vårdinrättningarna och de som bestämmer på respektive ställe. Kanske får man bara ett halvt frukost-ägg, kanske får man vänta orimligt länge i sin säng på hjälp, kanske har man blivit bortglömd på toan osv, ...

Vi ska vara rädda om de äldre har vi fått höra nu i coronatider. Hur då? Jo, genom att inte träffa dem. Barn och barnbarn får hålla sig borta. Men vårdpersonalen måste de träffa antingen de vill eller inte. De äldre som har hemtjänst likaså. Jag har bekanta 'med hemtjänst' som talat om att de haft bortåt trettio olika personer som kommit och gått. Det här är personal som arbetar under väldigt pressade former. De har en försumbar tid att ta sig till de olika 'brukarna' som det heter. (Vilket gräsligt ord!) Ofta har vårdpersonalen för lite utbildning eller ingen alls. En del har svårt att kommunicera på svenska. Vissa kan inte den enklaste matlagning. En del sägs ha rekryterats direkt ifrån gatan. De har inte fast anställning utan 'går på timmar'. Nu i svåra smittotider har personalen inte ens varit skyddad av lämplig utrustning. Det har inte funnits vare sig munskydd, handskar eller handsprit. "De pensionärer.png t behövs inte" har de och vi fått höra.

Vi '70-plussare' som bor i egen lägenhet eller eget hus vi kan välja. Antingen går vi ut och utsätter oss för smittorisk liksom att vi kanske sprider smitta själva då vi framhårdar i att leva som vanligt. Eller också följer vi direktiven från Folkhälsomyndigheten och de styrande. Försöker behålla lugnet och uthårdar och håller oss hemma. Vi får hjälp med handling av snälla släktingar eller grannar. Eller kan själva fixa matleverans från någon affär. Det är vi som kanske kan klara oss bäst ur detta elände.

5 maj 2020

Inger Klintberg Danielsson